

Danielin kirja - sata seitsemänkymmentäkuusi

Jumalallinen ilmestys ja lopullinen herääminen: näkemyksiä Danielin näystä

Jeff Pippenger

2024-04-06

Danielin kymmenennessä luvussa Gabriel suorittaa tehtävää esittää Danielin kirjan täydellinen tulkinta Jumalan viimeisten päivien kansalle. Daniel edustaa Jumalan viimeisten päivien kansaa, joka Ilmestyskirjassa on ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta. Sen tähden sataneljäkymmentäneljäentuhatta havahtuvat tunnistamaan, että heidät on hajotettu, niin kuin Daniel edustaa yhdeksännessä luvussa. He havahtuvat myös ymmärtämään, että suuri koetus, jossa heidän iankaikkinen kohtalonsa ratkaistaan, on pedon kuvan koetus, joka tapahtuu ennen kuin heidät sinetöidään ja ennen kuin koetusaika päättyy Yhdysvalloissa sunnuntailain voimaantullessa. He surevat pettymystä, joka kohtasi heitä 18. heinäkuuta 2020, ja siinä tilassa heille annetaan näky Kristuksesta kaikkeinpyhimässä, niin kuin Jesaja edustaa kuudennessa luvussa.

Tuo näky, sellaisena kuin sekä Daniel että Jesaja sen esittävät, antaa heidän nähdä oman turmeltuneen tilansa kirkkauden Herran edessä, ja molemmat nöyrytyvät tomuun asti. Sen jälkeen Jesaja kuulee kysymyksen siitä, kenet Jumala lähettäisi kansansa luo, ja Jesaja tarjoutuu, mutta hänet puhdistetaan ensin.

Silloin minä sanoin: Voi minua! Minä hukun, sillä minä olen mies, jolla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin. Silloin yksi serafeista lensi minun luokseni, kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Ja hän kosketti sillä minun suutani ja sanoi: Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun pahat tekosi poistettu ja sinun syntisi sovitettu. Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: Kenenkä minä lähetän, ja kuka menee meidän puolestamme? Niin minä sanoin: Katso, tässä minä olen, lähetä minut. Jesaja 6:5–8.

Jesaja puhdistettiin alttarilta otetulla hiilellä, ja Daniel puhdistettiin katselemalla peilin kaltaista vaikuttavaa näkyä, joka saa katselijan muuttumaan sen kuvan kaltaiseksi, jota hän katselee. Jesajalle sanotaan, että hänen tulee viedä sanoma kansalle, joka kuullen ei kuule ja nähden ei näe.

Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulkaa yhä uudestaan, mutta älkää ymmärtäkö; nähkää yhä uudestaan, mutta älkää käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, turruta heidän korpansa ja sulje heidän silmänsä, ettei he näkisi silmillään eikä kuulisi korvillaan eikä ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Jesaja 6:9, 10.

Jesaja tahtoo tietää, kuinka kauan hänen on oltava tekemisissä niiden ihmisten kanssa, jotka eivät ymmärrä eivätkä käsitä, ja niin hän esittää kysymyksen: ”Kuinka kauan?”

Ja minä sanoin: Herra, kuinka kauan? Niin hän vastasi: Kunnes kaupungit ovat hävitetyt, niin ettei niissä ole asukasta, ja talot, niin ettei niissä ole ihmistä, ja maa on peräti autio; ja Herra on siirtänyt ihmiset kauas pois, ja suuri hylkääminen on keskellä maata. Jesaja 6:11, 12.

Maa, joka on Raamatun lopunajan profetian kohteena, on Yhdysvallat, joka on ”perin pohjin hävitetty”, kun kansallinen perikato saatetaan voimaan sunnuntailain kansallisen luopumuksen kautta. Danielin kirjan yhdennessatoista luvun neljäskymmenesensimmäinen jae on saanut esikuvansa saman luvun kuudennessatoista jakeessa. Neljäskymmenesensimmäisessä jakeessa ”suuri hylkääminen maan keskellä” yksilöidään siten, että ”monet” kukistuvat. Jesajan sanoma, johon Jeesus viittasi puhuessaan saivarteleville juutalaisille oman ihmiselämänsä historian aikana, osoittaa, että kun entinen liittokansa sivuutetaan, sillä on silloin korvat ja silmät, jotka eivät ymmärrä eivätkä käsitä. Jesajan sanoma edustaa viimeistä kutsua Laodikean adventismille, joka päättyy sunnuntailakiin, jolloin Laodikean adventismi syljetään pois Herran suusta.

Hän tunkeutuu myös ihanaan maahan, ja monet maat kukistuvat; mutta nämä pelastuvat hänen kädestään: Edom, Moab ja ammonilaisten pääosa. Daniel 11:41.

Jesajalle ja Danielille annetaan vastuu esittää viimeinen kutsu Laodikealle, ja Danielin kolmannen kosketuksen kohdalla kymmenennessä luvussa hänet vahvistetaan tätä tehtävää varten.

Ja taas tuli luokseni eräs, miehenkaltaiselta näyttävä, ja kosketi minua sekä vahvisti minua. Ja hän sanoi: Älä pelkää, sinä suuresti rakastettu mies; rauha olkoon sinulle. Ole luja, niin, ole luja. Ja kun hän oli puhunut minulle, minä vahvistuin ja sanoin: Puhukoon herrani, sillä sinä olet vahvistanut minua. Daniel 10:18, 19.

Daniel vahvistettiin välittämään se sanoma, jonka hän tuli ymmärtämään, kun Miikael laskeutui alas kymmenennessä luvussa. Jesajalle ilmoitettiin, että hänen tulisi välittää sanomaa sunnuntailakiin asti. Sunnuntailain aikana jäännös perustettaisiin.

Ja minä sanoin: Herra, kuinka kauan? Ja hän vastasi: Kunnes kaupungit ovat autioina, ilman asukasta, ja talot ilman ihmistä, ja maa on täysin autioitunut, ja Herra on vienyt ihmiset kauas pois, ja suuri hylkääminen on keskellä maata. Mutta vielä siihen jää kymmenesosa, ja se palaa ja joutuu hävitettäväksi; niin kuin terebinttipuu ja niin kuin tammi, joiden kanto jää niihin, kun ne pudottavat lehtensä: niin pyhä siemen on sen kanto. Jesaja 6:11–13.

Kun ”maan keskellä” tapahtuisi ”suuri hylkääminen” (sunnuntailain aikaan), tulisi ilmi ”kymmenesosa”, jonka ”ydin” on ”pyhä siemen”. Sen heprealaisen sanan juuri, joka on käännetty sanalla ”kymmenesosa”, on ”kymmenys”. Herralla on sunnuntailain aikaan oleva ”kymmenys” niistä, jotka ovat ”palanneet”.

Ja kaikki maan kymmenykset, olipa se maan siemenestä tai puun hedelmästä, ovat Herran: ne ovat pyhät Herralle. Ja jos joku tahtoo lunastaa jotakin kymmenyksistään, lisätköön siihen viidennen osan. Ja karjan tai lauman kymmenyksestä, kaikesta, mikä kulkee sauvan alitse, joka kymmenes olkoon pyhä Herralle. 3. Mooseksen kirja 27:30–32.

Se ”kymmenesosa”, joka ”palaa”, on pyhä Herralle, ja se on Herran osa.

Sillä Herran osa on hänen kansansa, Jaakob on hänen perintöosansa arpa. 5. Mooseksen kirja 32:9.

Ne, jotka ovat palanneet ennen sunnuntailakia, ovat niitä, joita Jeremias edustaa ja jotka ovat kokeneet ensimmäisen pettymyksen; heille Herra oli luvannut, että jos he palaisivat, he olisivat Herran suu eli Hänen puhemiehensä.

Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne; ja sinun sanasi olivat minulle sydämeni ilo ja riemu, sillä minut on kutsuttu sinun nimelläsi, Herra, Jumala Sebaot. En istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olit täyttänyt minut kiivaudella. Miksi on kipuni ainainen ja haavani parantumaton, se, joka ei tahdo parantua? Oletko sinä minulle aivan kuin valheellinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Sentähden, näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä annan sinun jälleen seisoa edessäni; ja jos erotat kalliin halpahintaisesta, sinä saat olla minun suuni. He palatkoot sinun tykösi, mutta älä sinä palaja heidän tykönsä. Ja minä teen sinut tälle kansalle lujaksi vaskimuuriksi; ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi pelastaakseni sinut ja vapauttaakseni sinut, sanoo Herra. Ja minä pelastan sinut pahojen kädestä ja lunastan sinut väkivaltaisten kädestä. Jeremia 15:16–21.

Jesajan todistuksessa oleva jäännös eli kymmenesosa, joka palaa, oli syötävä, sillä heille annettiin Jumalan sanoma, ja Hänen Sanansa oli syötävä. He olivat niitä, jotka olisivat Jumalan suu, ja siten he esittäisivät Jumalan Sanan, joka oli syötävä niiden toimesta, jotka etsivät pelastusta. Jeremia ei istunut ”pilkkaajien seurassa”, sillä samoin kuin Danielin kohdalla, kun hän näki näyn, ”pilkkaajien seura” pakeni. Jeremia oli ajatellut, että Jumala oli valehdellut hänelle, sillä Jumalan käsi oli sallinut ensimmäisen pettymyksen 19. huhtikuuta 1844 milleriläisessä historiassa ja 18. heinäkuuta 2020 viimeisinä päivinä. Jeremialle annettu lupaus oli, että jos hän ”palaisi”, niin Jesajan kohdassa ”kymmenesosa” ”palaa”.

Jos Jeremia ”palajaa”, hän kuuluu Jesajan ”kymmenesosaan”, joka on pyhä ja on Herran osa, joissa on heidän ”olemuksensa”. Hebrean sana ”olemuksella” tarkoittaa pylvästä, ja ”pylvääksi” tekeminen on filadelfialaisille annettu lupaus.

Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän enää koskaan lähde sieltä ulos; ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, sekä oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:12, 13.

”Pylväs”, toisin sanoen heidän ”olemuksensa”, edustaa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymistä, sillä Kristus on se ”pylväs”, joka kannattaa temppeliä.

”Ollessani tässä masennuksen tilassa näin unen, joka teki mieleeni syvän vaikutuksen. Näin unessa temppelin, johon monet ihmiset virtasivat. Vain ne, jotka etsivät turvaa tuosta temppelistä, pelastuisivat, kun armonaika päättyisi. Kaikki, jotka jäisivät sen ulkopuolelle, hukkuisivat iäksi. Ulkopuolella olevat joukot, jotka kulkivat eri teitä, pilkkasivat ja ivasivat niitä, jotka menivät temppeliin, ja sanoivat heille, että tämä pelastussuunnitelma oli kavala petos, eikä todellisuudessa ollut mitään vaaraa, jota välttää. He kävivät jopa muutamien kimppuun estääkseen heitä kiirehtimästä muurien sisäpuolelle.

“Peläten joutuvani pilkan kohteeksi pidin parhaana odottaa, kunnes väkijoukko hajaantuisi tai kunnes voisin astua sisään heidän huomaamattaan. Mutta väenpaljous lisääntyi vähenemisen sijasta, ja peläten myöhästyväni minä kiireesti lähdin kotoani ja tunkeuduin väkijoukon läpi. Ahdistuksessani päästä temppeliin en huomannut enkä välittänyt tungoksesta, joka ympäröi minua. Astuessani rakennukseen näin, että tuota suunnattoman suurta temppeliä kannatti yksi valtava pylväs, ja siihen oli sidottu karitsa, pahoin raadeltu ja verta vuotava. Me läsnäolijat näytimme tietävän, että tämä karitsa oli revitty ja runneltu meidän tähtemme. Kaikkien, jotka astuivat temppeliin, täytyi tulla sen eteen ja tunnustaa syntinsä.

Juuri Karitsan edessä oli korotettuja istuimia, joilla istui joukko, joka näytti hyvin onnelliselta. Taivaan valo näytti loistavan heidän kasvoillaan, ja he ylistivät Jumalaa ja lauloivat iloisen kiitoksen lauluja, jotka kuulostivat enkelten musiikilta. Nämä olivat niitä, jotka olivat tulleet Karitsan eteen, tunnustaneet syntinsä, saaneet anteeksiannon ja odottivat nyt iloisessa odotuksessa jotakin riemullista tapahtumaa.

”Senkin jälkeen kun olin astunut rakennukseen, pelko valtasi minut, ja tunsin häpeää siitä, että minun täytyi nöyrytyä näiden ihmisten edessä. Mutta näytti siltä, että jokin pakotti minua etenemään, ja olin hitaasti kiertämässä pylvään ympäri voidakseni kohdata karitsan, kun pasuuna soi, temppeli vavahti, voitonhuudot kohosivat koolla olevilta pyhiltä, pelottava kirkkaus valaisi rakennuksen, ja sitten kaikki peittyi syvään pimeyteen. Kaikki nuo onnelliset ihmiset olivat kadonneet kirkkauden mukana, ja minä jäin yksin yön äänettömään kauhuun. Heräsin sieluntuskassa ja tuskin saatoin vakuuttua siitä, että olin nähnyt unta. Minusta tuntui, että kohtaloni oli sinetöity, että Herran Henki oli jättänyt minut eikä koskaan enää palaisi.”
Testimonies, osa 1, 27.

Palautuvan kymmenyksen sisällä oleva ”olemus” on ”pylväs”, joka kannattelee temppeliä. Daniel näki Karitsan syy-yhteyden paljastavan näyn, Karitsan, joka oli ripustettu pylvääseen, ja Karitsa oli ”pylväs”. Kun Daniel näki tuon suuren näyn, hän muuttui pylvään kuvaksi, ja samoin Jesajan kymmenyksellä on sisällään ”olemus” (pylväs), ja tuo olemus on määrä ”syödä” kaikkien niiden, jotka tahtovat astua temppeliin. Ne, jotka astuvat temppeliin ja syövät olemuksen, ovat Jumalan toinen lauma, joka vastaa tunnusmerkin sanomaan, kun se kohotetaan sunnuntailain aikaan, jolloin maassa on suuri luopumus. ”Pyhä siemen”, joka on Jesajan olemus, on Karitsa, joka on teurastettu maailman perustamisesta asti.

Kymmenesosa niistä, jotka palaavat, pelastetaan jumalattoman kädestä, kun sunnuntailain aikana Filadelfian ja Laodikean välinen ero tehdään iankaikkisesti pysyväksi, ja monet silloin kukistetaan. Kukistetut tunnistetaan niiksi jumalattomiksi, jotka eivät ymmärrä. Heidät pelastetaan myös hirmuisen kädestä, sillä he eivät ota pedon merkkiä.

Näin sanoo Herra, Herra: Minä lopetan myös Egyptin paljouden Babylonin kuninkaan Nebukadressarin käden kautta. Hän ja hänen kansansa hänen kanssaan, kansakuntien hirmuisimmat, tuodaan hävittämään maata; ja he paljastavat miekkansa Egyptiä vastaan ja täyttävät maan surmatuilla. Ja minä kuivatan virrat, ja annan maan jumalattomien käsiin; ja minä autioitan maan ja kaiken, mitä siinä on, muukalaisten käden kautta: minä, Herra, olen sen puhunut. Jesaja 30:10–12.

“Kansojen kauhistus” on pohjoisen kuninkaan sijaisarmeija. Viirin, joka nostetaan ylös sunnuntailain aikana, vapautetaan tyhmien eli jumalattomien neitsyiden kädestä, ja heidät vapautetaan myös kansojen kauhituksen kädestä. Kysymys, jota tässä käsittelemme, on se, että Jesajaa, Danielia, Jeremiaa, Hesekieliä ja Johannesta käytetään kaikki edustamaan niiden sadan neljänsikymmenen tuhannen ylösnousemista ja voimaannuttamista, jotka palaavat 18. heinäkuuta 2020 tapahtuneesta pettymyksestä. Danielin viimeisessä näyssä, Hiddekel-joen luona annetussa näyssä, Daniel saatetaan ymmärtämään sekä Jumalan profeettallisen sanan sisäiset että ulkoiset näyt, ja häntä vahvistetaan esittämään tuo sanoma.

Sisäisen ja ulkoisen sanoma yhdistyy jakeessa kymmenen pään eli ”linnoituksen” profeettalliseen määritelmään, joka yksilöi Ukrainan sodan, jota Putin parhaillaan käy. Tuolla pään tunnistamisen avaimella on sisäinen ja ulkoinen sovellus, ja tuon sodan alku merkitsee ajanjaksoa, jolloin molemmista päistä tulee profetian kohde. Linnoitus eli pää, joka on Venäjä, yksilöi toisen sijais-sodan, joka johtaa kolmanteen sijaissotaan, joka merkitsee kolmannen maailmansodan alkua, kuten jakeessa viisitoista Paniumin taistelun kautta esikuvallisesti kuvataan.

Jae kuusitoista on sunnuntailaki, ja sen vuoksi vuodesta 2014, jolloin Ukrainan sota alkoi, kuten jakeissa yksitoista ja kaksitoista esitetään, aina sunnuntailakiin saakka saatetaan päätökseen viimeinen työ, joka liittyy Jumalan kansan sinetöimiseen. Gabrielin selitys Danielin kirjan luvussa yksitoista edustaa sanomaa, joka pyhittää eli sinetöi Jumalan kansan. Tämän tosiasian sivuuttaminen on kaiken sivuuttamista. Se profetia, joka avataan ja jota Ilmestyskirjassa kutsutaan Jeesuksen Kristuksen ilmestykseksi ja jonka Ilmestyskirja osoittaa avattavan juuri ennen armonaikojen päättymistä, on tietty kohta Danielin kirjasta.

Ja hän sanoo minulle: Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä. Se, joka on väärämielinen, tehköön yhä vääryyttä; ja se, joka on saastainen, saastukoon yhä; ja se, joka on vanhurskas, harjoittakoon yhä vanhurskautta; ja se, joka on pyhä, pyhittyköön yhä. Ilmestys 22:10, 11.

Viimeisinä päivinä on määrätty aika, jolloin lopullinen profetia avataan sineteistään, sillä jakeessa sanotaan: ”aika on lähellä.” Juuri sama ilmaus, joka on Ilmestyskirjan viimeisessä luvussa, esiintyy myös ensimmäisessä luvussa.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoille, mitä pian on tapahtuva; ja hän lähetti enkelinsä ja antoi sen tiedoksi palvelijallensa Johannekselle, joka todisti Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen ja kaiken, minkä hän näki. Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:1–3.

Kaksisataa kaksikymmentä, ja sen tähden kaksikymmentäkaksi, ovat jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen symboleja, ja kolmannen enkelin viimeinen työ, joka on sadanneljänsikymmenen tuhannen sinetöiminen, toteutuu kymmenen neitsyen vertauksen profeettallisessa asiayhteydessä. Viisaat neitsyet viimeisinä päivinä kärsivät ensimmäisen pettymyksensä 18. heinäkuuta 2020, ja he olivat hajallaan kuin kuolleet luut Ilmestyskirjan yhdestoista luvun kadulla aina heinäkuuhun 2023 saakka, kaksikymmentäkaksi vuotta sen jälkeen,

kun sinetöimisprosessi alkoi vuonna 2001. ”Aika oli silloin käsillä”, ja Herra nosti silloin esiin ”äänen erämaassa”, joka oli saanut sanoman Gabrielilta, joka oli saanut sen Kristukselta, joka oli saanut sen Isältä.

Sitten ääni alkoi lähettää sanomaa seurakunnille, ja se on lähetetty sähköisessä muodossa, jossa se voidaan lukea ja/tai kuulla, tällä hetkellä yli kuudellakymmenellä kielellä. Se profetian osa, joka avattiin, nimittäin tuo sanoma, löytyy Danielin kirjasta.

”Sinetöity kirja ei ole Ilmestyskirja, vaan se osa Danielin profetiaa, joka liittyy viimeisiin päiviin. Enkeli käski: ’Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi kirja lopun aikaan saakka.’ Daniel 12:4.” Apostolien teot, 585.

Danielin profetian ”osa, joka koskee viimeisiä päiviä”, on jae neljäkymmentä. Se ei ole yksinkertaisesti jae neljäkymmentä; se on se osa jakeesta neljäkymmentä, joka sijoittuu vuoden 1989 lopun ajan jälkeen ja ennen jakeen neljäkymmentäyksi sunnuntailakia. Se jakeen neljäkymmenen historian osa, jota ei itse jakeessa lainkaan mainita, on se profetian osa, joka koskee viimeisiä päiviä ja joka oli sinetöity, mutta jota on heinäkuusta 2023 lähtien avattu niille, jotka valitsevat nähdä ja kuulla.

Neljäskymmenes jae ei kirjaa mitään siitä historiasta, joka seuraa Neuvostoliiton romahtamista vuonna 1989, aina neljänneksikymmenennen ensimmäisen jakeen sunnuntailakiin saakka, mutta se tarjoaa profeettallisen perustan, jolle muut profetian linjat on asetettava. Niillä, jotka eivät ole halukkaita näkemään ja kuulemaan, että metodologia ”rivi rivin päälle” on myöhäissateen metodologia, ei ole kykyä nähdä neljänneksikymmenennen jakeen kätkeytyä historiaa, ja tuo historia on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Gabriel tuli tulkitsemaan Johannekselle ja Danielille.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Beroiassa Paavali aloitti jälleen työnsä menemällä juutalaisten synagogaan saarnaamaan Kristuksen evankeliumia. Hän sanoo heistä: ”Nämä olivat jalomielisempiä kuin Tessalonikassa olevat, sillä he ottivat sanan vastaan kaikella alttiudella ja tutkivat joka päivä Kirjoituksia, oliko asia niin. Sen tähden monet heistä uskoivat, samoin useat arvossapidetyt kreikkalaiset naiset sekä miehet, eikä vähäinen joukko.”

”Totuuden esittämisen yhteydessä ne, jotka vilpittömästi haluavat olla oikeassa, herätetään ahkeraan Raamatun tutkimiseen. Tämä tuottaa samanlaisia tuloksia kuin ne, jotka liittyivät apostolien työhön Bereassa. Mutta ne, jotka näinä päivinä saarnaavat totuutta, kohtaavat monia, jotka ovat berealaisille vastakkaisia. He eivät kykene kumoamaan heille esitettyä oppia, mutta silti he osoittavat mitä suurinta haluttomuutta tutkia sen puolesta tarjottuja todisteita ja olettavat, että vaikka se olisikin totuus, sillä on vain vähäinen merkitys, hyväksyvätkö he sen sellaisena vai eivät. He ajattelevat, että heidän vanha uskonsa ja tapansa ovat heille kyllin hyviä. Mutta Herra, joka lähetti lähettilänsä sanoman kanssa maailmaan, pitää kansaa vastuullisena siitä tavasta, jolla he kohtelevat palvelijoidensa sanoja. Jumala tuomitsee kaikki sen valon mukaan, joka heille on esitetty, olipa se heille selvä tai ei. Heidän velvollisuutensa on tutkia, kuten berealaiset tekivät. Herra sanoo profeetta Hoosean kautta: ’Minun kansani joutuu häviöön tiedon puutteen tähden; koska sinä olet hyljännyt tiedon, minäkin hylkään

sinut.””

”Beroealaisten mielet eivät olleet ennakkoluulojen kaventamat, ja he olivat halukkaita tutkimaan ja vastaanottamaan apostolien saarnaamat totuudet. Jos meidän aikamme ihmiset seuraisivat näiden jalomielisten beroealaisten esimerkkiä tutkimalla Kirjoituksia päivittäin ja vertaamalla heille tuotua sanomaa siihen, mitä niihin on kirjoitettu, olisi tänä päivänä tuhansia Jumalan laille uskollisia siellä, missä nyt on yksi. Mutta monilla, jotka tunnustavat rakastavansa Jumalaa, ei ole halua vaihtaa erehdystä totuuteen, ja he pitävät kiinni viimeisten päivien miellyttävistä taruista. Erehdys sokaisee mielen ja vie pois Jumalasta, mutta totuus antaa valoa mielelle ja elämää sielulle.” Sketches from the Life of Paul, 87, 88.